உ கணபதி துணை.

திருக்கருவைக்

கலித்துறையந்தாதி.

மூலபாடம்.

அதிவீரராமபாண்டியராசன்

அருளிச்செய்தது.

எழுத்தும் சொல்லும் அடியும் பாட்டும் கையெழுத்துப் பிரதிகளிலே மிகுந்தும் குறைந்தும் பிறழ்ந்தும் பாடந் தோறும் வேறுபட்டிருத்தலால் அப்பிழைகள் நீக்கிச் சுத்தபாடமாக வழங்குவிக்கும்பொருட்டுப் பரிசோதித்துச்
சென்னபட்டணத்தில்
விவேகக்கல்விச்சாலைத்தமிழ்த்தலைமைப்புலவராகிய

திருத்தணிகைச்

சரவணப்பெருமாளையரால்

பூம்பாவை-அண்ணுசாமிமுதலியார்குமாரர்
சிங்காரமுதலியார்
கேட்டுக்கொண்டபடி
அச்சிற்பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இதன்விலை-அணா, ௪. துன்முகி ௵ சித்திரைமீ

இரண்டாம்பதிப்பு. 1836!

ஹர:

உ கணபதி துணை.

திருக்கருவைக்

கலித்துறையந்தாதி.

காப்பு.

நீட்டும் பனுவற் கருவையந் தாதித் தெரியலெந்தை
சூட்டும் படிக்குத் துணைசெய்த வாசுடர் சூழ்பிறங்க
லேட்டின் புறத்து முனிமொழி பாரத மென்றுநிற்கக்
கோட்டுந் தவளப் பிறைக்கோட்டு மும்மத குஞ்சரமே.

சீரணி கொன்றைச் சடைக்காடு முக்கண்ணுஞ் செம்முகமுங்
காரணி கண்டமு நான்குதிண் டோளுங் கருவைப்பிரான்
வாரணி மென்முலை யொப்பனை பாகமும் வண்கமலத்
தேரணி செம்பொற் றுணைத்தாளு மென்னெஞ்சிடங்கொண்டவே. ௧.

இடங்கொண்ட சென்னி நிலனுறத் தேவ ரிறைஞ்சமன்றி
னடங்கொண் டிடப்பண்டு நான்செய்த தெத்தவ நாண்மலர்சேர்
தடங்கொண்ட வாவிப் புடைசூழ் கருவைத் தனிமுதலே
வடங்கொண்ட பூண்முலை யொப்பனை கேள்வவிவ் வையகத்தே. ௨.

வையந் தொழுங்கவிக் கோடையில் வாடி வருந்துமுயி
ருய்யும் படிக்கோ ருறுதிகண் டேனுமை பாகம்வைத்த
மெய்யன் கருவைப் பிரான்செழு மாணிக்க வெற்பனைய
செய்யன் கனைகழற் றாமரைப் போதின் றிருநிழலே. ௩.

திருவுங் குலனு மனையுஞ் சிருருஞ் சிறந்தசெவ்வி
யுருவுந் தவமுங் கடிதெய்த லாமுமை மாதுகொங்கை
மருவும் புயத்தர் களாநிழ லார்செக்கர் வானநிறம்
பொருவுஞ் சடிலர் திருத்தொண்டின் மேலன்பு பூண்டவர்க்கே. ௪.

பூண்டவ ராவும் புலித்தோ லுடையும் புவனமுட்ட
நீண்டவ ராலு மறியாச் சரணமு நீண்முடியுந்
தாண்டவ ராயர் முகலிங்க நாதர் தமியனுக்கோ
ராண்டவ ராகிவந் தேதிருக் காட்சி யளித்தனரோ. ௫.

அளியு மளிதரு மானந்த மாகி யளவிறந்த
களியு மிரண்டற்ற காட்சியுங் காட்டிக் கருணைசெய்தார்
வெளியும் பவனமுந் தீயுந்தண் ணீரும் வியனிலமு
மொளியொன் றியவுரு வக்கள வீசரு ளத்திருந்தே. ௬.

உள்ளக் கமலத் தினிற்கள வீசனொன் றெப்பனையோ
டெள்ளத் தனையு மகலாக் குடிகொண் டிருளறுத்துக்
கள்ளக் கலரொடுங் கூடா தெளியனைக் காத்தளித்த
வள்ளற் குணத்தின் றகுதியை யேதென்று வாழ்த்துவனே. ௭.

வாழ்த்திட நாவுண்டு பாவிக்க நீயுண்டு மண்ணினுறத்
தாழ்த்திடச் சென்னியு முண்டுகண் டாய்தண் களவின்மல
ரூழ்த்திட நீழ லுறைவா ரடியுண் டுனை நிரயம்
வீழ்த்திடு வாருமுண் டோநெஞ்ச மேயென் மெலிவதுவே. ௮.

மெலிவிக்கு நோய்க்கு மடவா ரிழைத்த வினைக்குமுயிர்
நலிவிக்குங் கால படர்க்குமஞ் சேன்றமிழ் நாவலரான்
மலிவிக்குங் கீர்த்திக் களவீசர் கூன்பிறை வாணிலவாற்
பொலிவிக்குஞ் செஞ்சடை யார்தடுத் தாளப் புகுந்தபின்னே. ௯.

புகுவது மூப்பு வனப்போ டிளமையும் போயதினி
மிகுவது நோயுந் துயருமென் றூலடன் மேவலரூர்
நகுவதன் முன்னெரித் தோர்கள வீசனை நாம்பணியத்
தகுவது காணெஞ்ச மேயிது போலுஞ் சதுரில்லையே. ௰.

சதுரா னனனுந் திருநெடு மாலுஞ் சதமகனுங்
கதிரா யிரம்விரிக் குஞ்சுட ரோனுங் கலாதரனு
மதிரார் கவிக்கிறை யுந்தொழு தேத்த வருள்புரிந்தோன்
முதிரா முகிழ்முலை யொப்பனை கேள்வன் முகலிங்கனே. ௰௧.

முகலிங்கன் றென்கரு வைக்கள வீசன் முதல்வனன்பர்
புகலிங் குலிகச் சடிலப் பிரான்புழைக் கையுரிநல்
லகலிங்க மாக வுடுத்தோ னடியற் கடிமைசெய்யா
திகலிங் கெவனெஞ்ச மேமுத்தி சார்த லெளிதல்லவே. ௰௨.

அல்லும் பகலு மொழியாது தம்புக ழாதரித்துச்
சொல்லும் படிக்குக் கவிநா வளித்தெனைத் தொண்டுகொண்டார்
வல்லுங் குழைமுலை யொப்பனை பாகர் வரிசிலையாத்

கண்கொண்டு பார்த்த விடந்தோறுந் தோன்றுங் கருவைப்பிரான்
விண்கொண்ட திங்கள் சூடிகொண்ட வேணியும் வெண்ணகையும
பண்கொண்ட வேதப் பவளச்செவ்வாயும் பணைப்புயமுந்
தண்கொண்ட கொன்றைத் திருமார்புந் தாமரைத் தாள்களுமே.
௧௪.

தாளா லுதைத்தது கூற்றுவன் மார்பந் தடக்கையுகிர்
வாளா லறுத்தது நான்முகன் சென்னி மணிவலயத்
தோளால் வளைத்தது மாமேரு நெற்றிச் சுடர்விழியால்
வேளாடல் செற்ற கருவா புரியுறை விண்ணவனே. ௧௫.

விண்ணிடு வில்லும் புனன்மேற் குமிழியு மின்னுமென்ன
மண்ணிடைத் தோன்றி யழியுமிக் காயத்தை மாய்விலதென்
றெண்ணிடு மெண்ணந் தவிர்த்தழி யாமுத்தி யேறுதற்குப்
பண்ணிடு மேணிகண் டீர்கள வீசர்பொற் பாதங்களே. ௧௬.

பாதார விந்தமுஞ் செஞ்சடைக் காடும் பஞ்சாயுதனும்
வேதாவு மின்னமுங் காண்பரி யானையென் மெய்த்தவத்தா
ளுதாவென் றேத்திக் கருவைக் களாவி னறுநிழற்கீழ்க்
காதார் வரிவிழி யொப்பனை யாளொடுங் கண்டனனே. ௧௭.

கண்டேன் கருவைப் பெருமான் திருவடி கண்டுபற்றிக்
கொண்டேன் பரசம யங்குறு கேன்புல்லர் கூட்ட நண்ணிப்
பண்டே புரிந்த பழவினை யாவையும் பற்றறுத் தாத்
தொண்டே புரிவதல் லாற்பின்னை வேறு தொழிலில்லையே. ௧௮.

இல்லாமை துன்ப மிரவுகல் லாமை யிழிவுமிடி
பொல்லாத நோய்முத லானவெல் லாமன்று போர்விசயன்
வில்லா லடியுண்ட பால்வண்ண நாதர் வியன்புகழைச்
சொல்லா தவனாயன் றேபிறப் பேழுந் துயர்செய்யுமே. ௧௯.

செய்யன் கரிய மிடற்றன்வெண் ணீற்றன் செம்பாதிபச்சை
மெய்யன் செழும்பொற் சடாடவி யான்வெவ் வனலெடுத்த
கையன் கருவைப் பெருமா னிருவினை கட்டறுக்கு
மையன் சரணஞ் சரணமென் றோது மருமறையே. ௨௰.

அருமறை யோதியின் பல்வேள்வி முற்றியென் னாதரவா
னருமதை கங்கை முதற்புனன் மூழ்கியென் னண்மலர்சேர்
மருமலி சோலைக் கருவைப்பி ரான்திரு மந்திரத்தை
பெருமறை யோதித் துறக்கம்பு காத வுணர்விலரோ. ௨௧.

உணங்குந் தவத்தர் கருத்திலும் வேதத்தி னுச்சியிலு
மணங்கொண்ட சோலைக் கயிலாய வெற்பிலு மாமறையோர்
கணங்கொண்டு போற்றிசெய் பொன்னம் பலத்துங் கருவையிலு
மிணங்கும் பொருளென் னிதயார விந்தத் திருக்கின்றதே. ௨௨

இருக்கும் புராணமு மாகம கோடியு மென்றலகிற்
பெருக்குங் கொழுகொம்பு மீதேறி முத்திப் பிரசமலர்
குருக்குமெய்ஞ் ஞான மணம்வீசுந் தேனுண்டு கொள்ளைவண்டு
செருக்குங் களவி னிழற்கீழ் முளைத்த சிவக்கொழுந்தே. ௨௩

கொழுந்தும்பை வேணி முடிக்கள வீசற் குறித்துநெஞ்சிற்
றொழுந்தொண் டருக்கரு ளுங்கருவேச தொனிவிளக்குஞ்
செழுந்தொண்டை வாய்ச்சியர் காமானு ராகத்திற் சிந்தையழிந்
தழுந்தும் பொழுதிலும் யான்மற வேனுன் னடியிணையே. ௨௪

அடியே னினைவுக் கடங்கா வறிவை யளித்துநெஞ்சிற்
குடியே புகுந்தென்னை யாளநின் றான்கொண்டன் மேனியனும்
படியேழுந் தேடியுங் காணு முழுமுதற் பானிறவெண்
பொடியேறு மேனியன் றென்கரு வாபுரிப் புண்ணியனே. ௨௫

புண்ணிய னெப்பனை பாகன் புராதனன் பூங்கடுக்கைக்
கண்ணிய னெங்கள் கருவைப்பி ரான்கள வீசனன்பர்க்
கண்ணியன் றன்னடி யாருடன்கூட வறிவொன் றிலாத்
தண்ணிய வென்னைத் தடுத்தாட் கொளநின்ற தற்பரனே. ௨௬

பரகதிக் கேவைப்பை யோவறி யேன்பெரும் பாதகர்போ
நரகதிக் கேவைப்பை யோவறி யேனெங்கு நானுறினுஞ்
சரகதிக் கேசெல் விடையாய் களாவுறை சங்கரனே
வரகதிக் கேற்றநின் பாதார விந்தம் வழுத்துவனே. ௨௭

வழுத்துதல் போற்றல் வணங்கல் குழைதன் மகிழ்தனெஞ்சிற்
பழுத்தவன் புற்றுப் பலகா லுருகுதல் பாவனைபோய்
முழுத்தவின் பக்கடன் மூழ்கிக் களித்தன் முகலிங்கன்று
னழுத்தவென் சென்னி கொடுத்தபின் பெற்ற ததிசயமே. ௨௮

பெற்றே னொருவர் பெறாப்பெரும் பேறு பிறவித்துன்ப
மற்றே னினிமற் றடைவதுண் டோவரன் மூன்றெரியச்
சற்றே முறுவல்செய் தோர்கள வீசர்பொற் றாளிணைக்குக்
குற்றேவல் செய்யத் தமியே னிதயங் கொடுத்தவன்றே. ௨௯

கொடுங்கால பாசத்தை வீசிவெங் கூற்றுக் கொதித்துமுனிந்
தடுங்கா லழுநின் னடிமற வேனலை யாழிவெம்பப்
படுங்கால கூட விடமுண்டு தேவர் பயங்கெடுத்து
விடுங்கால கால கருவா புரியுறை வேதியனே. ௫௰.

வேதிய னேயென்றுஞ் சீதர னேயென்று மேனியுமைப்
பாதிய னேயென்றும் பால்வண்ண னேயென்றும் பானிறவெண்
பூதிய னேயென்று நாத்தழும் பேறப் புகழ்ந்துபுகழ்ந்
தோதிய நேரமெல் லாந்தமி யேனெஞ் சுருகியதே. ௫௧.

உருவா யுருவி னொளியா யொளியி னொளிகடந்த
வருவா யனைத்துயி ராகிநின் றுய்குண் டகழுடுத்த
கருவா புரேச விறுதியிற் கூற்றுவன் கைப்படுநாள்
வெருவா தழைத்திடு வேன்வரல் வேண்டும் விடுவிக்கவே. ௫௨.

விடத்தக்க திந்த விடக்குட னென்னல் வேர்களைந்து
சுடத்தக்க தென்று மொழியா வெகுளி துருசகற்றி
யடத்தக் கதுமனச் சங்கற்ப நெஞ்சத் தகவயலி
னடத்தக் கதுகரு வீசர்பொற் றாளென்னு நாற்றினையே. ௫௩.

நாற்றடந் தோடிசை யெட்டினுந் தட்ட நரகளிக்குங்
கூற்றடுந் தாளெழு பாதலம் போய்ப்புகக் கொன்றைநறு
ஆற்றெழும் பொன்முடி யண்ட கடாக மொளிக்கநின்று
பாற்றிரு மேனிக் கருவீச ராடும் பவுரிகொண்டே. ௫௪.

கொண்டாளப் பெற்றவர் தம்மடி யார்கள் குறைசெயினுந்
தண்டா முனிவுற் றிகழ்தல்செய் யார்தமி யேன்பிழைநூ
றுண்டா யினும்பொறுத் தாளுந் தகைமை யுனதுகடன்
கண்டார் நகைப்பர் கருவீச நீயென்னைக் கைவிடினே. ௫௫.

கைவிட்டுக் கால்விட்டுக் கண்கள்பஞ் சிட்டுக் கலக்கியுயிர்
மெய்விட்டுப் போம்பொழு தஞ்சேலஞ் சேலென்று வேலைவெ
மைவிட் டெறிக்குங்கண் ணப்பனை யோடுமழ விடைமே[ன்று
னெய்விட்ட சூலப் படையண்ண லேவந்து நின்றுகொள்ளே. ௫௬.

நின்றுள் வழுத்த நினைவுதந் துள்ளி நிலைதிறம்பிக்
குன்று வகையென்னை யாட்கொண்ட தாற்கொடி யேன்புரித
னன்றாகக் கொள்வதல் லாற்பிழை நாடலை நாடினருக்
கொன்றைப் பலவரு வாங்கரு வாபுரி யுத்தமனே. ௫௭.

உத்திப் புயங்க முடிக்களர வீச வுனதுபத
பத்திக் குரிய பழவடி யார்தம்மைப் பாமகளுந்
சுத்தக் கமலையு நல்லிந் திராணியுந் தோய்வதற்குச்
சித்தத்து மால்கொண்டு சேர்விடந் தேடியுஞ் செல்குவரோ. ௫௮.

செல்வச் செருக்கர் தலைவாயி லேறுந் திரிந்துதிரிந்
தல்லற் றுயர்கொண் டிளைத்துவிட் டேனடி யேனினியப்
புல்லர்க் கெளிமை புகலாமற் காத்தருள் பூந்தடமு
மல்லற் பழனமுஞ் சூழ்கரு வாபுரி வானவனே. ௫௯.

வானவ ரிந்திர னிந்திரை கேள்வன் மறைவிரிஞ்சன்
ஞானவ னொன்று புகல்வ துண் டோசம ரிற்சிலையாற்
கானவ னெற்றுங் களவீச ரன்று கடல்விடத்தைப்
போனக மாக வமுதுசெய் யாவிடிற் பூதலத்தே. ௬௰.

பூத கணத்தொடு வேதாவுந் தாளம் புடைக்கவொரு
பாத மெடுத்துப் பவுரிகொள் வோய்பண்டை யாகமத்தும்
வேத சிரத்தும் பொலிகளர வீச மெலியவரு
மேத மகற்றுவ துன்கடனென்கட னேத்துவதே. ௬௧.

எத்திய மூவர் தமிழ்மாலை சாத்து மிணைபடிக்கென்
னுத்தரும் புன்சொற் றொடைபுனை வாய்செம்பொ னூட்டிலைந்து
காத்தரு நாண்மலர் சூடும் புரிசடைக் காட்டெருக்கம்
பூத்தரு மாலை புனைகளர வீச புராந்தகனே. ௬௨.

புரந்தரன் பண்டைப் பழிதீரப் பொன்னி தஞ்ப்பூங்கமல
நிரந்தரஞ் சாத்த வருள்புரிந் தோர்நில வோடணிந்த
கரந்தையஞ் செஞ்சடைப் பால்வண்ண நாதர் கருணைபொங்கி
வரந்தரு மோவறி யேனளி யேனிட்ட மாமலர்க்கே. ௬௩.

மாமல ரன்றிக் குருதிக்கண் சாத்திய மாயனுக்குன்
றீமல ராழிப் படையளித் தாய்செழுந் தேறல்வளப்
பூமலர் கொண்டுன் திருமேனி முற்றும் பொதிந்தவந்தக்
காமனை யேனெரித் தாய்கரு வாபுரிக் காரணனே. ௬௪.

காரண னேதென் கருவா புரியிற் களாநிழற்கீழ்ப்
பூரண னேயென்பு பூண்டவ னேபொற் பொருப்புவில்லா
நாரண னேகணை யாப்புர மூன்றெய்த நாயகனே
யாரண னேயப்ப னேயடி யேனுன் னடைக்கலமே. ௬௫

அடைக்கில ரைந்து புலனையு நெஞ்சத் தழுக்ககலத்
துடைக்கிலர் தொண்டு புரியத் துணிகிலர் தூயபத்தி
படைக்கிலர் நின்புகழ் பாடிலர் கால படர்பிடித்துப்
புடைக்கினென் செய்திடு வார்களை வீச பொறியிலரே. ௪௬.

பொறியும் புலனுங் கலங்கியை யம் மேலிட்டுப் புத்திகெட்டு
மறியும் பொழுதிலும் யான்மற வேன்மறி யோடுமழுச்
செறியுங் கராம்புய முஞ்செய்ய வாயுந் திலகநுதற்
குறியுங் கருவைப் பெருமான் திருமணக் கோலமுமே. ௪௭.

கோல மெடுத்து நடிப்பவர் போலப்பொய்க் கூடுபல
கால மெடுத்துக் கழித்துவிட் டேன்கருப் புச்சிலையே
னீல மெடுத்துப் பொரவந்த காமனை நீறுசெய்யப்
பால மெடுத்த விழியழ லேவிய பால்வண்ணனே. ௪௮.

பால்வண்ணஞ் சொல்லென்றும் பங்கே ருகவண்ணம் பாதமென்
சேல்வண்ணங் கண்ணென் றுமிவ்வண்ண மாதர்திறம்புகழ்ந்து[றுஞ்
நூல்வண்ண நுண்ணிடை யொப்பனை பாகநொந் தேனினியுன்
கால்வண்ண நாண்மலர்க் கோரளி யாகக் கருத்தளியே. ௪௯.

கருத்துறு மாயை யிருளுக்குத் தீபங் கழிபிறவிப்
பெருத்தெழு நோவுக் கமிர்தசஞ் சீவினி பேதித்துள்ளம்
வருத்திடு துன்பத் திரைவாரி திக்கு வடவைமன்றத்
தருத்தியி னாடுங் கருவைப் பிரான்திரு வஞ்செழுத்தே. ௫௰.

அஞ்செழுத் தோதித் திருநீ றணிந்துன் னடிக்கமல
நெஞ்சழுத் தித்தொண்டு செய்வதல் லாற்றன் னிலாமதியின்
பிஞ்சழுத் துஞ்சடை யாரிய நாத பிறிதுசெய்யேன்
பஞ்சழுத் தும்பதத் தாரின்ப வாரி படியினுமே. ௫௧.

படியிற் பிறந்து விழுந்திட்ட யாக்கை பலகுவிந்தால்
வடிவிற் பெரிய வடவரை போலுமற் றிப்பிறப்பி
லடியிற் கெளிய களவீச நின்னரு ளாக்கம்பெற்றேன்
முடிவிற் பழவடி யேன்பிற வாவண்ண முத்திநல்கே. ௫௨.

நல்கா தொழியினு நல்கினு நின்னடி நாயடியேன்
பல்காலு மேத்திப் பணிதல்செய் வேனென் பருவரல்கண்
டொல்கா தளித்துப் புரந்திடல் வேண்டு முயர்விசும்பிற்
செல்கா ரினைக்கும் பொழிற்கரு வாபுரித் தேசிகனே. ௫௩.

தேசிக னாகக் கனவில்வந் தாண்டருள் செய்தவட
காசிய னெங்கள் கருவைப் பிரான்கவைக் கோட்டுவிடை
வாசிய னொப்பனை பாகனென் றேத்தியென் வாய்திறந்து
பேசிய போதுள்ள மானந்த வாரி பெருகியதே. ருச.

பெருங்கா லெற்றிய நடுங்குங் கொடியினிற் பிழையுற்றுக்
கருங்கால தூதரிற் றீயோர் நலியக் கருத்தழிந்தேன்
வருங்கால நஞ்சுண் டமரனாக் காத்த வரதமுத்தி
தருங்கால தண்டமிழ்த் தென்கரு வாபுரிச் சங்கரனே. ருரு.

சங்கக் குழையனைத் தென்கரு வாபுரித் தாணுவைவான்
கங்கைச் சடையனைப் பாடல்செய் யாது கவிப்புலவீ
ரங்கச் சுவைகொண் டெழுநான்கு கோடி யழிநரகப்
பங்கத்தில் வீழவென் றேபொன்று வார்த்தைப் பாடுவிரோ. ருசு.

பாடுவ துன்றிரு நாமங்க ணாடொறும் பத்திசெய்து
சூடுவ துன்பொற் றிருவடித் தாமரை தொண்டுசெய்து
கூடுவ துன்னடி யார்திருக் கூட்டமக் கூட்டத்துட
னாடுவ துன்னிலை காண்கரு வாபுரி நாயகனே. ருஎ.

நாயினுந் தீய பிறவியெல் லாஞ்சென்று நான்பிறந்து
மாயினுந் தேவர் பதவியில் வாழினும் வஞ்சமில்லாத்
தாயினு மன்புடை யொப்பனை பாகநின் றாளிணைக்கீழ்
மேயினு மன்பொன்று மேயடி யேன்பெற வேண்டுவதே. ருஅ.

வேண்டிய வேண்டிய வெல்லா மெதிரும் வினையகலு
மீண்டிய முத்திப் பெருவாழ்வு சேருமிட ரொழியும்
பாண்டிய ரேத்தக் கருவா புரிநின்ற பால்வண்ணனைப்
பூண்டிகழ் மென்முலை யொப்பனை பாகனைப் போற்றினர்க்கே. ருகூ

போற்றிப் பணியு மடியார் பழவினை போகவெறி
காற்றிற் சருகென மாற்றும் பிரான்கள் வீசற்கன்பா
யாற்றுப் புனல்கொண்டு மஞ்சன மாட்டி யலர்சொரியார் :
கூற்றுக் கொதித்து வருநாளென் செய்வர் கொடியவரே. சூ0.

கொடியாடும் வெள்விடை கொன்றையி லாடுங் குலச்சுரும்பர்
முடியாடுங் கங்கை முகமாடு முச்சுடர் முற்றம்வெள்ளைப்
பொடியாடு மேனி யரவாடுஞ் சோரிப் புலவுகமழ்
வடியாடுஞ் சூலக் கருவேச ராடிய மன்றிடத்தே. சூக.

மன்றிடத் தேநின்று தாண்டவ மாடுவன் வான்கயிலைக்
குன்றிடத் தேயண்டர் போற்றிட நிற்பன் குறித்துமன
மொன்றிடத் தேதன்னைத் தானகப் பாவிப்ப னுள்ளடியார்
கன்றிடத் தேயுத வுங்கருவேசன் கனல்வண்ணனே. ௬௨.

வண்ணங் கரிய திருமால் கழியென்பு மாலிகையுந்
தண்ணங் கமலத் தயன்றலை மாலையுஞ் சாத்திமண்ணும்
விண்ணும் பொதிந்த வுகாந்த பிரளய மேவிநின்று
பண்ணென்று வீணை பயிலுங் களாவிற் பரஞ்சுடரே. ௬௩.

பரஞ்சுடர் முக்கட் பரமன் சதானந்தன் பற்றலர்முப்
புரஞ்சுட வாங்கு பொருப்புவில் லான்பொருந் தாததக்கன்
சிரஞ்சுடக் கொய்துமுத் தீயிட்ட பால்வண்ணன்றென் றிசைக்கோ
னுரஞ்சுடத் தாளுதைத் தோன்றிரு நாமங்க ளோதுமினே. ௬௪.

மின்கொண்ட பொன்முடி யாயிர மாயிர மெய்த்தொழில்கள்
பொன்கொண்ட சேவடி யாயிர மாயிரம் பூந்தடங்கண்
முன்கொண்ட நாமங்க ளாயிர மாயிர மூரித்திண்டோள்
கொன்கொண்ட சூலப் படைக்கரு வாபுரிக் கொற்றவற்கே. ௬௫.

கொற்றக் கவிகை நிழற்றப் பொதுவறக் கோனடத்தி
முற்றப் புவனம் புரப்பவரோனு முகலிங்கர் தாஞ்
சற்றுத் திருவருள் கோடின ரேலத் தகுதிகெட்டுப்
பற்றற்ற கூழுங் கிடையா திரப்பரிப் பாரிடத்தே. ௬௬.

பாரிடஞ் சூழ்வரத் தான்பலி கொண்டுந்தன் பாதமலர்
சேரடி யார்க்குப் பெருவாழ் வளிப்பன் றிரைக்கடலிற்
கார்விடந் தானுண்டும் போற்றும்புத் தேளிர் கடும்பசிநோய்க்
காரமு தூட்டுவன் றென்கருவாபுரி யாரியனே. ௬௭.

ஆரியன் வேண்டத் திருமேனி பூரித் தறமெலிந்த
சீரியன் செல்வக் கருவைப்பி ரான்றிருத் தொண்டுசெய்யாப்
பூரியர் கூட்டம் புகாதன்பர் கூட்டம் புகுத்தியது
காரியங் காணெஞ்ச மேபிறப் பேழுங் கடப்பதற்கே. ௬௮.

கடல்விட முண்டி புறங்கா டரங்கு கனலுருவ
மடல்விடை யூர்தி புலியத ளாடை யழலுமிழ்வாய்ப்
படவர வாரங் கழிதலை தாரொளிர் பால்வண்ணனை
மடவா ளொப்பனை யெவ்வாறு சேரு மனமகிழ்ந்தே. ௬௯.

மனப்பகை யாகிய வைவரை மாய்த்துன் வழியடியா
ரினத்துட னென்னையு மாட்கொள்வை யோபண் டிகல்புரிந்த
புனத்துள வோனுங் கமலத்து வேதனும் போற்றிசெய்யுங்
கனற்றிரு மேனிக் கருவா புரியிற் கறைக்கண்டனே. ௭௰.

கறைகொண்ட சூலத் தலையிலுங் கையிற் கபாலத்திலு
நறைகொண்ட பங்கயப் பொற்றாளிணையிலு நாங்கள்கண்டோ
மறைகொண்ட தென்கரு வைப்பெரு மானுக்கு மாயவனூர்
நிறைகொண்ட பேரு டலும்பசுஞ் சோரியு நீள்கண்ணுமே. ௭௧.

நீள மடுத்த தடந்தோ டிசையை நெருங்கச்சக்ர
வாள மடுத்துச் சடைக்காடு சூழ்வர மாதுமையா
டாள மடுப்பச் சதுமறை போற்றச் சரணமண்ட
கோள மடுப்ப நடிக்குங் கருவைக் கொழுஞ்சுடரோ. ௭௨.

சுடர்கின்ற மண்டல மென்னு முக்கோணமுந் தொல்விசும்பும்
படர்கின்ற சோதிக் கருவைப்பிரான்பொற் பதம்பணிந்தார்
குடருந் தசையுங் குருதியு மென்புங் குவிந்தவிந்த
வுடலென்ற பாரஞ் சுமவார்கண் மீண்டிவ் வுலகில்வந்தே. ௭௩.

உலகத்தி லுள்ள மனைவாழ்வு சுற்ற முறுபுதல்வ
ரலகற்ற செல்வந் தொலையாத நீணிதி யாயவெல்லா
மிலகுற்ற மின்னென நில்லாது போய்விடு மென்பதெண்ணித்
திலகத் திருநுத லொப்பனை பாகனைச் சிந்தியுமே. ௭௪.

சிந்தித் துருகி யுருகியெப் போதுநின் சேவடியை
வந்தித் திருப்பதோர் வாழ்வளித் தாய்மறை வேதனுக்குஞ்
சந்தித் திடற்கெளி தோவிந்த வாழ்வு தழைக்குஞ்செவ்வா
னந்திப் பிறைமுடி யோய்கரு வாபுரி யாள்பவனே. ௭௫.

பவக்கடல் வீழ்ந்து தடுமாறி வேறொரு பற்றுமின்றி
யவத்தினி னீந்தித் தளர்கின்ற தீயனுக் கம்பியெனத்
தவத்துறை வோர்தொழுந் தாள்காட்டி முத்தித் தடங்கரைமேற்
றுவக்கற வேற்றுவை யோகரு வாபுரித் தூயவனே. ௭௬.

தூயபங் கேருகன் செவ்வா யுனது துரகபந்தி
பாயொலிப் பாற்கட லம்புபெய் தூணிவன் பாதலங்கள்
சேயொளி மாமணிப் பொற்பணிப் பெட்டகந் தென்கருவை
நாயக நின்புகழாரோ யறிந்து நவில்வரோ. ௭[illegible]

உவராழி வையத் திழிகுலத் தேவந் துதித்தவருஞ்
சிவசா தனம்பெறிற் றேவர்கண் டீர்தென் கருவைப்பிரான்
றுவர்வாய் மணிநகைப் பங்கன்பொற் றாளைத் தொழாதிருப்போ
ரெவரா யினுமற் றவரோ குலத்தி னிழிந்தவரோ. ௭௮.

இழியும் பிறவிப் படுகுழிக் கேவிழுந் தெய்த்தவென்மேற்
பொழியுங் கருணை விழித்திருப் பார்வை புரிந்தனையேன்
மொழியுங் கவலை மனமா சறுத்தின்ப மூழ்கிமுத்தி
வழியும் புகப்பெறு வேன்கரு வாபுரி வாழ்பவனே. ௭௯.

வாழ்விப்பர் தம்மை மறவா தவனை மறந்தவனை
வீழ்விப்பர் தீய நரகத்து ளேயெனு மெய்ம்மையெண்ணிச்
[illegible]ழ்வித்த கொன்றை முடிக்கரு வீசர் துணையடிக்கீழ்
தாழ்விக்குஞ் செஞ்சடை யாரல்ல ரோமுத்தி சார்பவரோ. ௮௰.

முத்திக் கொருவித்து மோகா டவிக்கு முழங்குசெந்தீ
சித்தக் கவலைப் பிணிக்கோர் மருந்து சிவதவஞ்சேர்
புத்திக் கொடிக்குப் படருங் கொழுகொம்பு போலுங்கண்டீர்
துத்திப் பணியணி யுங்கரு வீசர் துணையடியே. ௮௧.

துணைக்கோல வாசிகை வேணியிற் சாத்தித் துலங்குதிரு
மணக்கோலத் தோடிம வான்மக ளோடு மழவிடைமே
லிணர்க்கோலச் சோலைக் கருவேச வென்மு னெழுந்தருளக்
கணக்கோ கணக்கல்ல வோவறியேனுன் கருத்தினையே. ௮௨.

உன்கருத் தேதென் றறியேன் கருவையி னுத்தமனே
மின்கருக் குஞ்சடை யும்பிறைக் கீற்றும் விழிமலரும்
பொன்கருக் குங்கொன்றை மாலிகை மார்புநின் பொற்கழலு
மென்கருத் தாம்வைத் தெப்போதும் வந்தித் திறைஞ்சுவனே. ௮௩

இறையவ னேயெனக் குன்னடி போற்ற வியல்பளித்த
மறையவ னேயென் மனத்தவ னேவரி வார்ந்தகண்டங்
கறையவ னேதென் கருவேச னேசடைக் காடணிந்த
பிறையவ னேயடி யேன்பிற வாவண்ணம் பேறருளே. ௮௪.

அருவிப் புனலிற் குமிழியிற் றோன்றி யழிந்தனன்யான்
கருவைப் பரமன் கவிஞனுக் காக்கம லாலயத்திற்
பரவைக் கிரவிற் றிருத்தூது சென்ற பதம்படவத்
தெருவிற் சிறிதுக ளாய்க்கிடந் தேனில்லை தீவினையே. ௮௫.

தீவினை செய்து சிவதவங் கைவிட்டுச் சில்பகலிற்
சாவினை மேற்கொள் சழக்கின ரோதண் டமிழ்க்கருவைக்
கோவினை நாவினிற் சொன்னேத்திச் செம்பொற் குழைகழலிற்
பூவினை யிட்டிறைஞ் சியொன்கொ லாருங்கள் புல்லறிவே. ௮௬.

புல்லியர் தீய புணர்ப்பின ராவுரி போர்த்தவரும்
வல்லிய மென்னத் தவறிழைப் போர்புரி வஞ்சகத்தா
லெல்லையிற் றுன்பக் கடலழுந் தாம லெடுத்தருள்வாய்
மெல்லியல் பாக தமிழ்க்கரு வாபுரி வித்தகனே. ௮௭.

தகனம் படுத்திப் பகிரண்ட கூடமுஞ் சாம்பர்செய்து
ககனம் பதத்தினின் றுடும் பிரானைக் கமலமன்ன
முகமைந் துடைய கருவா புரியின் முதல்வனையா
னகநைந் திராப்பக லேத்திடு வேனெஞ் சழுக்கறவே. ௮௮.

அழுக்கற்ற நெஞ்சினும் பொன்னம்பலத்து மமர்ந்துநின்ற
முழுக்கற்றை யஞ்சடி லக்கள வீசனை முன்னியன்பு
பழுக்கத் திருத்தொண்டு செய்யார்கள் கால படர்நரகுக்
கிழுக்கக் கழுத்திற் கயிறிடும் போதுமற் றென்செய்வரோ. ௮௯.

என்செய லாவதி யாதொன்று மில்லைமற் றியான்புரித
னின்செய லாக நினைவளித் தாயுன்னி னீக்கமற்றேன்
புன்செய லீதென்று நன்செய லீதென்றும் புந்திசெய்யே
னுன்செயல் யாவுமென் றேகரு வேச வுளந்தெளிந்தே. ௯௰.

உளந்தெளி யும்படி யெப்படி வேதமு முண்மைநிலை
யளந்தறி யாத கருவைப் பிரானம் பவளமென்ன
வளந்தரு மேனியுஞ் சங்கக் குழையு மதிமுகமுங்
களந்தரு நீலமும் பாவித் திடாத கயவருக்கே. ௯௧.

கயங்கொண்ட நீரின் மதிநிழல் போலக் கலங்கிநின்று
மயங்குங் கவலை மடநெஞ்ச மேமலை மங்கைகொங்கை
முயங்குங் கருவைப் பெருமானென் [illegible]கை மூன்றும்வென்று
சயங்கொண் டிருக்கி னுனக்கொரு காலுந் தளர்வில்லையே. ௯௨.

தளர்வவந் தெய்தின் விதியினை நோவர் தழைக்குஞ்செல்வக்
கிளர்வுவந் தெய்திற் றமைத்தாம் புகழ்வர் கிளைத்தபசுந்
துளவுவந் தோனு முளரிவந் தோனுந் துதித்துநிற்பக்
களவுவந் தோன்செய்த கற்பனை யீதென்று [illegible]

காணப்பெற் றேன்கரு வைப்பெரு மானைக் களாநிழற்கீழ்ப்
பூணப்பெற் றேன்செய்ய பொன்னடித் தாமரை பூணுமன்பு
பேணப்பெற் றேனவன் பேரா யிரங்களும் பேசப்பெற்றே
னாணப்பெற் றேன்கொடும் பாவமென்பால்வந் து நண்ணுதற்கே

நண்ணலர் முப்புரம் விற்காமன் றன்புர நன்னகைத்தீக்
கண்ணன வேவிச் சுடுகளா வீசர் கடலினஞ்சம்
விண்ணவர் வாழ வருந்திய காலையு மெய்யில்வைக்கும்
பெண்ணவ ரங்கு விலகா தொழிந்ததென் பேதைமையே. ௯௫.

பே[illegible] பேதப் பிறவிக டோறும் பிறந்திளைத் தேன்
மாதாவும் பெற்று வளர்த்திளைத் தாள்கொடு மாமறலி
தூதாளுங் கொன்றிளைத் தான்களா வீசவித் துன்பத்துக்கோ
ராதார நின்னிரு பாதார விந்தத் தடைவதுவே. ௯௬.

அடையும் படிக்கோ ருறுதிகிட் டாம லகலிடத்தே
மிடையுஞ் சமயப் படுகுழி வீழ்ந்து மெலிந்துமன
மிடையும் பருவத்து மெய்ஞ்ஞானக் கண்டந் தெனைப்புரந்த
கடையும் படைவிழி யொப்பனை யாண்மனக் காதலனே. ௯௭.

காதல் விளைத்துத் துணைசெய்த வேளுடல் கட்டழித்த
கோத மனத்திற் குறித்துக்கொ லோகுல வெற்புதவு
மாதுமை யொப்பனை பால்வண்ண னேநின் வடிவிலொரு
பாதி தனக்கு வடிவிருப் பாகப் பறித்ததுவே. ௯௮.

பறியா வினையைப் பறித்திலன் மாற்றிநின் பாதமன்றி
யறியா வறிவளித் தாண்டவ னேயடி யேனுக்குன்னைப்
பிறியா வரமன்றி வேண்டுவ தில்லை பிரசமலர்
வெறியார் களாவி னிழற்கீழ் நிலைபெற்ற மெய்ப்பொருளே. ௯௯.

பொருள்காட்டி மாசற்ற போதமுங் காட்டியப் போதநல்கு
மருள்காட்டிச் சந்தத மானந்தங் காட்டி யடர்ந்தகங்கு
விருள்காட்டும் பூங்குழ லொப்பனை பாக விருளறுத்துத்
தெருள்காட்டிப் பாத மலர்சூட்ட வென்றலை சேர்பெற்றதே. ௱.

முற்றுப்பெற்றது.

இ- விசாகப்பெருமாளையரது கல்விவிளக்கவச்சுக்கூடத்தில் அச்சிற்பதிப்பிக்கப்